

år er nogen, der ønsker at lave sådan en undersøgelse. Der kan være forskellige årsager til, at den ikke rigtig har aktualitet.

Det, vi så siger, er: Jamen lad os da prøve at gå i gang med begge dele samtidig. Så varer det jo alligevel kun de der 6-8 år. Vores intention er, at man er nødt til at tage hensyn til begge ting, fordi vi som Folketing altså også trods alt har en vis ret. Vi skal tage hensyn til magtens tredeling, vi skal tage hensyn til retsprincipper og sådan noget, men vi har jo sandelig også indtænkt, og vi havde håbet på, at justitsministeren ville hjælpe os i denne her forbindelse.

Derfor mener jeg altså, at der er to muligheder. Den ene er, at ministeren er behjælpelig – men det er altså ikke noget med så at trække tiden ud i evighed. Den anden mulighed er, at vi altså er nødt til at bruge flertallet. Så kan ministeren være behjælpelig i forbindelse med kommissoriet efterfølgende, men jeg håber det første. Men det forudsætter altså, at ministeren ligefrem er villig til det. Det er jo sådan, at man har lov til at tilkendegive sine politiske synspunkter, som ministeren gjorde i forbindelse med besvarelsen af selve forslaget her, men når man så konstaterer, at der er et flertal, der ønsker noget andet, så går jeg også ud fra, at ministeren er villig til at hjælpe dette flertal til at sørge for, at det bliver ført ordentligt ud i livet.

Det er jo det, vi bl.a. har et parlament til at finde ud af, og det er også det, som er ministerens opgave, nemlig at efterleve det, som vedtages i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg synes, at hr. Aage Frandsen som andre ordførere vender fuldkommen op og ned på tingene. Hr. Aage Frandsen kom med hentydninger til Tvindsagen. Jamen forskellen var jo netop, at Tvindloven blev fremsat af en regering. Et flertal i Folketinget vedtog af egen fri vilje og med ganske åbne øjne den lov, hr. Aage Frandsen og jeg stemte imod.

Det her er jo netop et oppositionsforslag, hvor ministeren, og hvor jeg forsøger at komme med spørgsmål til oppositionen om, hvad det her forslag egentlig går ud på. Og hr. Aage Frandsen har heller ikke svaret på nogen af spørgsmålene, men taler vedvarende om, at ministeren skal være hjælpsom, ellers må vi bruge magten. Jamen jeg vil også meget gerne være hjælpsom, men jeg vil godt vide, hvad det drejer sig om. Og vi er jo inden for et lovområde, hvor der

kræves et konkret kommissorium. Vi kan jo ikke hjælpe hinanden, når vi ikke kan få at vide, hvad det er, forslagsstillerne vil.

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg vil da gerne sige tak til hr. Aage Frandsen, fordi han afklarede et vigtigt spørgsmål. Jeg måtte forstå af den måde hr. Aage Frandsen svarede på, at det så ikke er opgaven for en undersøgelseskommission at tage stilling til, om tjenestemænd skal drages retligt til ansvar. Det må svaret indebære, det kan ikke være anderledes, og det er da i hvert fald noget, at vi har fået det afklaret.

Så vil jeg da gerne sige til hr. Aage Frandsen, at jeg takker ham for hans søgende tilgang til sagen. Hr. Aage Frandsen stiller jo også det spørgsmål, hvordan det egentlig kan gå til, at denne lov om undersøgelseskommission slet ikke har taget stilling til en situation som denne her.

Det er jo naturligt nok, at man ikke gjorde det, for den situation, man havde i hovedet, var jo aldrig det, at man skulle nedsætte en undersøgelseskommission om forhold, hvorom der verserede straffesager. Det var aldrig nogen sinde i lovgivernes hoveder, at det kunne komme til at foreligge. Det er jo sandheden. Tværtimod står der i loven om undersøgelseskommissioner, at undersøgelseskommissioner nedsætter man, når alle andre muligheder er udtømte.

Så det er en mærkelig situation, vi er i, men jeg vil gerne kvittere for den søgende tilgang.

Kl. 15.20

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Min henvisning til den såkaldte Tvindsærlov gik på, at man dengang fra nogens side fremførte argumentet: Jamen vi tør godt stemme for den, fordi Justitsministeriet har sagt, at den ikke er i strid med grundloven. Der var vi andre, der sagde, at til enhver tid – det gjorde den daværende formand for Folketinget også, kan jeg huske – er det ethvert folketingsmedlems eget ansvar, om det, man gør her i Folketinget, er i overensstemmelse med grundloven.

Dengang fik jeg at vide af en juridisk professor, at det her er på kant med både grundlov, med menneskerettigheder og almindelige retsprincipper. Jeg fulgte det pågældende menneskes råd. Det pågældende menneske har tilfældigvis i denne sag sagt, at vedkommende mener,